

”Sådan skal man betragte os”

Salmer: 510, 71, 60, 59

Prædiken 3 advent, 16.12.2012 i Løsning og Århus. Pastor Leif G. Jensen

1 Korintherbrev 4,1-5:

Sådan skal man betragte os: som Kristi tjenere og som forvaltere af Guds hemmeligheder; her kræves det så af forvaltere, at de findes tro. Men mig er det ligegyldigt, om jeg bliver bedømt af jer eller af nogen menneskelig domstol, ja, jeg bedømmer ikke engang mig selv; for jeg er mig ikke noget bevidst, men dermed er jeg ikke frikendt. Den, der bedømmer mig, er Herren. Fæld derfor ikke dom før tiden, før Herren kommer! Han skal bringe for lyset, hvad der er skjult i mørket, og åbenbare, hvad hjerterne vil. Og da skal enhver få sin ros fra Gud.

Hvordan vil vi gerne, at andre ser på os, og at Gud ser på os? Det rigtige svar må vel i alle tilfælde være: præcis som vi er. Alt andet vil jo være ved siden af og uægte. På den anden side ønsker vi jo, at være gode både i vores egne og i andres øjne – men vel ikke på bekostning af sandheden? Hvis du skal tegne en profil af dig selv eller skrive dit CV som menneske, hvordan ser det så ud?

1. Betragt os som Kristi tjenere!

Apostelen Paulus lægger for og siger: ”Sådan skal man betragte os: som Kristi tjenere”. Han tager ikke udgangspunkt i det, vi måske ville begynde med: sin personlighed og begavelse. Han nævner heller ikke sine dårlige sider. (Det gør han i andre sammenhænge). Udgangspunktet er, hvad han er hos Kristus: Kristi tjener. Ordet, som her oversættes med tjener, betyder ”hjælper”, ”en som bistår andre”. Det bruges om synagogetjenere, tempeltjenere og vagtmandskabet ved templet. Det bruges om evangelisten Markus, da han var med på missionsrejse som medhjælper. Og i Lukas 1,2 bruges det om ”ordets tjenere”. Her står, at evangeliet ... *er blevet overleveret os af dem, der fra begyndelsen var øjenvidner og ordets tjenere*. En tjener er aldrig nummer ét, men lever for andres skyld. Sådan skal vi betragte apostelen Paulus: som Kristi tjener.

Det gælder også enhver kristen. Vi har en tjeneste hos vores Herre er Jesus Kristus. Han har sat sit liv ind for os og reddet os fra at leve under syndens herredømme. Nu må vi så leve i hans kærlighed og tjene ham. Samtidig lover han os, at hans og vores Fader vil sørge for os. Sådan skal vi se på os selv, som Kristi tjenere. Og sådan skal alle andre se på os.

- Det kan ses, når du bøjer hovedet og takker, før du spiser. Her viser du, at du ikke er din egen, og at du ikke er nummer ét. Du hører til i en flok, som hjælper til. Ham, som du er ansat hos, sørger for dig. Derfor bøjer du hovedet i tak. *”Gud til ære, os til gavn.”*

- Det kan ses, når du går i kirke for at få tilgivelse ved nadverbordet. Der viser du igen, at du ikke er nr. ét, men hører til i en flok af medhjælpere, som har brug for tilgivelse. Gud holder jer oppe, dig og de andre kristne hjælpere.

- Og det kan ses, når du bruger din bibel i andagt og lytter til din herre.

Sådan skal andre betragte dig, som et menneske, der har brug for at få åndelig mad sammen med andre kristne, så du kan forblive Kristi tjener. Det tager noget af din tid. Ja. Men det er kostbar tid for dig, fordi du her opbygger din profil, dit kristne ”CV” og dit forhold til din Herre og mester, Jesus Kristus. Hvis vi modsat skrotter søndagens gudstjeneste, undervisningen i Guds ord og den daglige andagt, vil det ændre både vor selvforståelse og andres måde at betragte os på. Da vil både vi selv og andre betragte os som ”selvstændige” individer, som ikke behøver Gud. Men ... stakkels selvstændige mennesker. Da giver vi os jo ud for at være noget, vi ikke er. Og da bliver vi afhængige af andres ære og anerkendelse. Og vi vilophøre at tjene Kristus.

2. Betragt os som forvaltere!

Apostelen tilføjer nu: *”og som forvaltere af Guds hemmeligheder”.* Her taler han særligt om sin opgave som apostel. Han er forvalter. Man bruger udtrykket ”forvalter” i landbruget og i industrien: Godsforvalter og lagerforvalter. En godsforvalter ejer ikke køerne og landbrugsmaskinerne på gården, ligesom en lagerforvalter ikke ejer lageret. Han kan ikke skalte og valte med det, men valte det FOR ejeren. Forvalte. Sådan var det at være at være apostel. Og sådan er det også at være kristen. Vi er forvaltere og husholdere. Vi ejer ikke hesten eller bilen. Vi ejer ikke ploven eller computeren. Det gælder hver eneste morgen, når du står op. Du kan ikke bruge alt på os selv. Og hvis vi gør det, er det fordi vi ikke betragter os som forvaltere, men som ejere. Da har vi gjort os selv til nr. ét. Det viser, at vi er faldet ud af kaldet og opgaven. Vi bilder os ind, at vi selv bestemmer over vores liv. Vi mener måske endda, at det er godt for os at være nr. ét og at leve selvstændigt i forhold til Gud. Men det er *ikke* godt for os. For det aldrig godt at bilde sig ind, at man er noget, man ikke er. Det er bedst at være det, vi er: forvaltere. Vi må indse det, hvis vi skal leve derefter.

3. Betragt os som forvaltere af Guds hemmeligheder!

Her nævner apostelen Paulus det, der for en lager-forvalter svarer til lageret og for en godsforvalter svarer til godset. Apostelen Paulus skulle forvalte "Guds hemmeligheder". Det græske ord for "hemmelighed" er "mysterium". Et mysterium er noget, som mennesker ikke kan udtænke. Derfor kaldes Frelsen for et "mysterium". For intet menneske kan tænke sig til Frelsen. Men Gud har åbenbaret den for os i De hellige Skrifter og givet os den i sin Søn Jesus Kristus. "Guds hemmeligheder" er derfor alt om Kristus, om hans liv for os, hans gerning for os, hans død for os, hans opstandelse. Denne hemmelighed skal der prædikes og undervises om. Den skal gives til mennesker, og i alle kristne menigheder skal kristne vokse i erkendelsen af Guds hemmelighed.

Ligesom apostelen dengang skulle forvalte Guds hemmeligheder, sådan skal alle Ordets tjenere i dag forvalte Guds hemmeligheder. Det betyder i praksis: De skal fastholde syndere under dommen, hvis de gør sig selv til nr. ét i deres liv og ikke vil vide af Jesus som deres Herre. De skal sige det, som Guds siger i Bibelen: at det menneske, der sætter sig selv i Guds sted, rammes af dommen og går fortabt. Men de, som derimod har fået synden på deres CV, og som må erkende og bekende både overfor mennesker og Gud: "Jeg er en synder og har fortjent dommen!", til dem skal de give frelsens hemmelighed gratis. Helt gratis. Af nåde. Og det skal stadfæstes med sakramenterne. Sakramenterne skal bruges netop til det. De er på den måde et mysterium: Tænk, at dåbens vand virkelig kan rense og gøre hellig. Tænk, at så stort et under sker der: Gud tilgiver mig min skyld og gør mig til sit barn. Og tænk, at nadverens brød og vin virkelig er Jesu legeme og blod. Det siger han jo selv. Derfor skal kristne præster ikke uddele sakramenterne, som man udleverer varer i et supermarked, men forvalte dem i sjælesorg og omsorg til tro og trøst for den enkelte.

Sådan skal en menighed i dag betragte sin præst. En menighed kan let komme til at se Ordets tjeneste på en anden måde. Hvor nærliggende er det ikke at se på præstens menneskelige kvaliteter og bedømme ham ud fra noget personligt. Men apostelen Paulus lærer os, at han skal bedømmes i forhold til, om han forvalter Guds hemmelighed efter Skriftens ord. Du har brug for sådan en præst! Enhver kristen og enhver kristen menighed har brug for præster, som er forvaltere af Guds hemmeligheder, sådan som Jesus Kristus har fortalt os det i ordet. Sådan skal en menighed se på sin præst. Og præsten skal ligesom Paulus lære menigheden, at den skal se sådan på præsteembedet.

4. Her kræves, at de findes tro!

Hvad kræves så af Kristi tjenere, som er forvaltere af Guds hemmeligheder? Apostelen svarer: *Her kræves det så af forvaltere, at de findes TRO.* Man kunne jo let komme til at kræve noget særligt, hvis man er Kristi tjener. F.eks. succes, lykke og fremgang. Eller at menigheden ærer dig, at familien roser dig. Og at du virkelig lykkes med det du gør. - Hvor er det da befriende, at der blot kræves, at vi er tro. Vi skal være tro mod det, Gud har givet os, og stole på ham, som elsker os. At være tro er også at sige det, som det er: at være svag, når vi er svage og vedgå det; og at bruge vores styrke i Kristi tjeneste, når vi er stærke. Og kaste os i Guds stærke hænder, når tjenesten synes umulig og for vanskelig. Tro på ham, og være tro mod ham. Og det uanset om det er vores tjeneste i ægteskabet, familien, på arbejdspladsen eller i menigheden.

Paulus oplevede det som en sand befrielse. Han siger jo: *Men mig er det ligegyldigt, om jeg bliver bedømt af jer eller af nogen menneskelig domstol ... Den, der bedømmer mig, er Herren.* Det gælder også for dig. Det er ligegyldigt, hvad mennesker mener, både personlige meninger og offentlige meninger. Paulus er totalt befriet fra at være slave af andre menneskers meninger og holdninger. Jo, han tager hensyn, stort hensyn, men det kommer aldrig til at ændre ved hans tjeneste. Han er Kristi tjener. Sådan må du også tænke om dit liv: Lad mennesker sige og mene, hvad de vil. Du må elske din Gud alene, holde dig til ham alene, elske Kristus alene og holde dig til ham alene. Aldrig være nr. ét, men være med i gruppen af hjælpere. Det er meningen med livet. Sådan skal præster tænke om deres tjeneste. Den må ikke ændres for at skabe succes, eller for at få ære og ros af mennesker. For i sidste ende lige meget. Den, som bedømmer os, er Herren.

Vi lærer det af Johannes Døber på 3. søndag i advent. Han var i fængsel, fordi han prædikede Guds dom og frelse, sådan som han havde lært det af Gud. Kong Herodes fandt sig ikke i det og fængslede ham. Men Johannes stod fast. Og i fængslet hørte Johannes om Kristi gerninger. Jesus bekræftede for ham og hans disciple, at han var deres Frelser, og at de var Kristi tjenere. Så var alt vel. Sådan er alt også vel i dit liv, selv om du er ringeagtet af andre, blot du kender Jesus Kristus som din Frelser, og blot du får lov at tjene indtil din sidste stund. Amen.

